Ved

Sølvbryllupsfesten

den 6. December 1888.

Mel.: af „Nei“.

Meget om Sophie
Vist sig lader si'e,
Men ei noget Andet,
End hvad der er godt.
Altid har jeg sandet,
Louis han har faa't
En Viv, der Hjemmet gjort har til et Slot.

Mel.: Conferentsraad Wegener.

For Naturen har hun havt et aabent Øie,
Elsker Solskin, men hader Storm og Regn,
Og hver Sommer, naar det sig saa kan føie,
Ta'er hun gjerne til en yndig, landlig Egn,
Hun med „Posten“ i Vedbæk debutered',
Nogle Aar hun i Taarbæk vegetered',
Men hun boede dog med den meste „Koved“
Paa „Amalienborg“ ude i Shovshoved.

Mel.: Tivolivisen.

Sophie hun repræsenterer
I Hjemmet den stille Magt,
:,: Medens Louis han commanderer,
Hvad Sophie som oftest har sagt. :,:

Mel.: Bag et lyserødt Gardin.

Ofte bli'er Sophie søgt
Og ses ivrig virke,
Naar der kjøbes skal med Kløgt
Tæpper til vor Kirke;

Og til Præstens Jubilæ'r
Ta'er hun lidt af hver især,
:,: Hver især, :,:
Saa at han for alles
Gaver faar en Tallis.

Mel.: At kjøre Vatten.

Hvor vi Sophie mest beundre maa,
Som Hustru, Moder eller Datter,
Det er ei let her at svare paa,
Thi alle hende hølig skatter;
Og alle ønske vi, at Kjærlighed,
At Held og Lykke følge hendes Fjed
:,: I mange Aar
Til hendes Haar
Vi med en Guldkrands kunne smykke. :,:

Mel.: af „Den sidste Nat.

Erindrer Louis Du „det gamle Apothek",
Vi stjal Lakrits og gjorde Løier.
Da Hindenburg i Blouse var saa vild i Leg
Og kjendte ei „Nathalie Høyer",
Ringsted var saa fin,
Hvide Buxelin,
Tænkte ei paa Sabel og Gevær,
Dands paa Loft i Ring,
Urter fløi omkring,
Saa kom gamle Møller med sin Stok!
Men forsigtig,
Ganske listig
Krøb nu ned den hele Flok,
Fatter med os dandsed',
Felix knap end sansed',
Men han var saa sød, det lille Kræ.

Mel.: Op I gjæve Sønner.

Men den bedste Aften
Var det nye Aar,
Midnatsklokken slaar,
Louis har en Taar:
„Gamle Hertz“ vi to nu
Dandse vil en Tour“.
„Schicker, Schicker! Ven,“
Var hans Svar.
Saa paa Volden op,
Snebold og Spillop,
Saa kom Politi,
Og saa kilte vi,
Og jeg husker, Louis,
Til at bruge Ben,
Var Du ikke sen
Nytaarsnat!

Mel.: Længe var Nordens.

Louis han brygger,
Pennen han tygger,
Piner sin Hjerne,
Klatter saa væk;
Nu er han færdig,
Strunken og værdig
:,: Med Guldmedaille
Trasker han hjem. :,:

Mel.: Så lunka vi.

Man har saa travlt paa Hospital,
Og dog en L'Hombre passes maa,
„Den Nolo! Studsgaard! er Du gal?“
Og Louis kniber paa;
Harald spiller nu en Hjerter sex,
Uf! der kommer Jomfruen, den Hex:
„Hurtig ned! brækket Ben, der er En, der er To,“
Farvel nu Spil og Ro!

Recitation.

Jeg kunde ogsaa Noget melde,
Jeg synger ei, men vil fortælle,
Om „naar der var Bal paa Østergade;“
Der var altid saa varmt, som i romerske Bade,
Og naar der skulde dandses en Galopade,
Saa holdt det svært, at Ingen kom til Skade,
Thi Møblerne dandsede med, Figurerne vilde ned,
Men vi Unge, vi vidste Besked!
Der var indrettet rigtig Kontrol:
Vi delte os i forskjellige Hold,
For hver at holde paa sin Konsol.
Saa samledes vi i Hjørner, for Politik at tale,
Det gjaldt da næsten, hvem høiest kunde gale;
Og Harry Hertz var altid frygtelig bister,
Naar vi rakkede ned paa Stat og Minister.
Men saa kom gamle Salomonsen: „Er I gale?
Nu skal vi min Sjæl og Salighed ha' en Tale“.

Mel.: Erindrer De, det var i Kongens Have.

De svandt, de svandt, de glade Ungdomsdage,
Dem har Du glemt, alt længst er Du i Havn;
Nu vandrer Du i Stræder og i Gade,
Der trælles maa, og der maa gjøres Gavn;
Og Nytaarsdag Du aabner Konvolutter,
Er Indhold tykt, Du purrer glad dit Haar;
:,: Ja, der skal Meget til de rare Glutter,
Dog signer jeg de fem og tyve Aar. :,:

Recitation.

Det var virkelig „nette Geschichter“,
Som her vi har lært.
At tænke! at Du har været „saadan En“
For os, det næsten er svært.

Du, sjelden smilende,
Stadig pilende,
Om Natten væltende
Af Sengen, og æltende
I Snavs og i Gyder,
Naar „Klokken“ den lyder!
Syge husvalende,
Gjerne Fransk talende,
Høitidelig grublende,
— Imellem lidt vigtig —
Men sjelden snublende
I hvad der er rigtigt.
Saa har vi kjendt Dig i Rækker af Aar,
Og trofast som Fader Du hædret af os staar;
En Ægtefælle øm har Du været din Viv,
Os Tiden fortæller, om langt og daadrigt Liv.
Her ender jeg min Tale,
Jeg hører alt en anden gale.

Jeg udbeder mig den Ære,
Ogsaa nogle Ord at frembære,
Skjøndt jeg føler mig som Spurv i Tranedands,
I denne talrige Familiekrands.

En Hilsen jeg bringe vil fra Venner her,
En Hilsen fra Venner fjern og nær:
Som trofaste Venner vi Eder To har kjendt,
Om Lykken var med eller havde sig vendt;
I Smiger I neppe finde Behag,
Det Jevne faldt mere i Eders Smag,
Modtag da disse Ønsker fra Venner idag:

„Kravler freidig fremdeles op ad Livets Stige,
„Og bli'er det for broget, lad Fem være lige,
„Og gid, seent i Tiden, engang I sige:
„Vi To var i Sandhed meget rige
„Paa alt Skjønt og Godt, som et Liv kan bringe.“
— Saadan tolker jeg nu med mine Evner ringe.

Nu troer jeg det Fyrværkeri jeg vil slutte,
Det maa ende med Noget, som rigtig kan futte.
De Vers og Linier som jeg finder gode,
Dem sætter jeg i Prosa, efter mit Ho'de.

Gid Held og Lykke følge Eders Fjed,
Gid Fred og Ro Jer skjænkes mange Aar,
Gid at engang, naar graanet er Jert Haar,
Jert Sind maa være freidigt, som i Ungdomsvaar!

Saa vil jeg bede Enhver klare sine Lunger bra
Og raabe et nifoldigt, velment Hurra!
Enhver han raabe, som han kan bedst,
Leve Mindet om denne Sølvbryllupsfest!

Slutning.

Det unge Skud rask opad stræber,
Og Sol fremlokker Blade spæde;
Og Jordens Kraft nu Væxten nærer.
Paa Grene myldre frem de fagre Blomster
Og opad Træet tager Flugt;
Og Solen modner Blomst til Frugt,
Som spreder, naar i Høst den falder,
Det Sædekorn, som Spirer ny fremkalder.

Men mangt et Skud blev ramt af Kulde,
Og segned' ungt i Jordens Mulde;
Og Gren og Frugt har Storme brækket,
Og mægtig Stamme Lyn har knækket.

Jert Livstræ i en frodig Grund det stod,
Og Solskin, Regn og Vind var Eder god;
Vel Storme, ei Orkaner kom, I kunde atter kneise,
Og efter Uveir Eders Hoved atter reise.

Gid saa Jert Livstræ altid freidigt staa,
Og Løvet rigt, naar Alderdom I naa,
Forgyldes maa af Solens Aftenlue;
Naar da det trætte Hoved nedad monne skue,
Det se i Kronens Ly fremspire unge Skud,
Som opad stræbe, bringe Eder Bud;
„Lad freidig kun den sene Alder komme,
I Eders Slægt I leve skal, naar Eders Tid er omme!“

Trykt hos Th. Nielsen, St. Regnegade 26.